

Arrest

nr. 152 681 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 29 april 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. VAN STEENKISTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 1 oktober 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 27 maart 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.10.2014 werd ingediend door:

Naam: T.

Voornaam: B.

Nationaliteit: Senegal

Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: Dakar

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd 17.07.2014; positieve woonstcontrole dd. 25.09.2014: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag. Deze documenten zijn dan ook te recent om aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen

- reisdocumenten op naam van betrokkene: deze documenten staan enkel op naam van de betrokkene, en hebben dan ook geen enkele link met de referentiepersoon. Ze kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen

- ongepersonaliseerde treinbiljetten: aangezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, is het niet mogelijk een link te leggen tussen deze tickets en betrokkene en de referentiepersoon. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en dat zij thans onder attest van immatriculatie staat in afwachting van een definitieve beslissing inzake haar aanvraag. De verwerende partij meent dan ook dat verzoekende partij geen belang meer heeft bij onderhavige procedure.

2.2. Het betoog van de verwerende partij gaat evenwel niet op. Immers is er nog geen definitieve beslissing genomen inzake deze nieuwe aanvraag – hetgeen de verwerende partij ter terechtzitting erkent – en aldus kan niet met zekerheid gesteld worden dat deze nieuwe aanvraag zal leiden tot de

erkenning van een verblijfsrecht zodat niet kan aangenomen worden dat verzoekende partij het belang ontbeert bij onderhavige procedure. De argumentatie van de verwerende partij wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) 5.1. Eerste middel: schending artikel 8 EVRM

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (voor de bespreking hierna 'gezinsherenigingsrichtlijn') het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het respect voor dit gezinsleven vormt een van de hoekstenen van een democratische samenleving. Om die reden is dit recht verankerd in de nationale Grondwet en in het EVRM. Krachtens artikel 8 EVRM zijn beperkingen op dit recht wegens de nationale overheden slechts toegestaan voor zover de inmenging a) voorzien is bij wet; b) noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel en c) noodzakelijk is in een democratische samenleving (proportionaliteit).

Als algemene regel geldt dat uitzonderings- of beperkingsclausules steeds zo moeten worden geïnterpreteerd dat ze nog ruimte laten voor toepassing, en zeker geen aanleiding mogen geven tot een uitholling van het betrokken mensenrecht. Verder werkt ook het non-discriminatiebeginsel door op het niveau van de legitieme beperkingen.

De handeling van de Dienst Vreemdelingenzaken is zeker niet conform dit algemene recht en respect op gezinsleven.

In casu werd geenszins rekening gehouden met de effectieve bestaande gezinsvorming van partijen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins rekening gehouden met de alle voormelde elementen van het dossier.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“5.2. tweede middel: schending betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eiste dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v. St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat men in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van

de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Het middel is ernstig aangezien verzoeker wel degelijk over de noodzakelijke stukken beschikt.

Bewijs van duurzame en stabiele relatie

Verzoeker dient aan te tonen een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste 2 jaar met haar partner zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft enkele jaren in Italië gewoond maar behield al deze tijd contacten met de referentiepersoon, mevrouw K. A. Verzoeker brengt verscheidene vliegtuigtickets bij waaruit blijkt dat hij naar of van Italië reisde om mevrouw K.A. te ontmoeten (stuk 4). De trenbiljetten betreffen het vervoer vanuit Charleroi naar Antwerpen (stuk 5). Verzoeker vloog steevast met RYAN AIR naar Charleroi om vervolgens de trein te nemen naar Antwerpen alwaar mevrouw K. A. woont.

Daarnaast brengt verzoeker rekeninguitreksels bij van GOFFIN Change waarbij mevrouw K. A. geld overmaakte aan verzoeker die op dat ogenblik te Italië woonde (stuk 6). Het is duidelijk dat men alleen geld zal versturen naar personen met wie men verregaande contacten onderhoudt. Deze betalingen gaan terug tot mei 2011 zodat het duidelijk is dat verzoeker en mevrouw K. elkaar sedertdien kennen.

Verzoeker heeft overigens een dochter samen met mevrouw K., zijnde G. H., geboren 01.02.2012 te Antwerpen. Hadam verkreeg echter de naam G. aangezien mevrouw K. op dat ogenblik nog getrouwd was met de heer G. K., wonende te 2060 Antwerpen, (..), geboren te Bokidiawe (Senegal) op 05.01.1974. Op heden is mevrouw K. gescheiden van deze man (stuk 7).

Overeenkomstig artikel 315 BW is heer G. K. de wettelijke vader doch er zal een procedure worden gevoerd ten einde het vaderschap van de heer G. succesvol te betwisten.

Tot slot brengt verzoeker foto's voor waaruit blijkt dat zij als partners door het leven gaan (stuk 8).

Uit de samenlezing van deze gegevens dient te worden afgeleid dat verzoeker vanaf de aanvraag reeds 2 jaar een duurzame en stabiele relatie had met mevrouw K. A. (...)"

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen besproken.

3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.6. De relevante bepaling van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...).”*

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, 2de lid juncto artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en*
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en*
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.*

3.7. In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatie-bevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vernag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.*

3.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaalt welke stukken zij naar voor gebracht heeft om haar beweerde relatie van minstens twee jaar aan te tonen. De bestreden beslissing bevat evenwel concrete motieven met betrekking tot deze stukken, namelijk: “*Betrokkene legt volgende bewijzen voor:*

- verklaring wettelijke samenwoning dd 17.07.2014; positieve woonstcontrole dd. 25.09.2014: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag. Deze documenten zijn dan ook te recent om aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen*
- reisdocumenten op naam van betrokkene: deze documenten staan enkel op naam van de betrokkene, en hebben dan ook geen enkele link met de referentiepersoon. Ze kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen*
- ongepersonaliseerde treinsbiljetten: aangezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, is het niet mogelijk een link te leggen tussen deze tickets en betrokkene en de referentiepersoon. Deze*

documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen”.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de beoordeling van deze stukken kennelijk onredelijk zou zijn. De verklaringen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift geeft, namelijk *“Verzoeker heeft enkele jaren in Italië gewoond maar behield al deze tijd contacten met de referentiepersoon, mevrouw K. A. Verzoeker brengt verscheidene vliegtuigtickets bij waaruit blijkt dat hij naar of van Italië reisde om mevrouw K.A. te ontmoeten (stuk 4). De treinbiljetten betreffen het vervoer vanuit Charleroi naar Antwerpen (stuk 5). Verzoeker vloog steevast met RYAN AIR naar Charleroi om vervolgens de trein te nemen naar Antwerpen alwaar mevrouw K. A. woont.”* doen geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat de reisdocumenten geen link hebben met de verzoekende partij zelf en/of de referentiepersoon zodat hieruit niet kan afgeleid worden dat verzoekende partij een duurzame en stabiele relatie heeft met de referentiepersoon in de zin van de desbetreffende wetsbepaling.

Waar verzoekende partij voorts nog verwijst naar rekeninguittreksels bemerkt de Raad dat deze rekeninguittreksels van GOFFIN Change zich niet in het administratief dossier bevinden, waardoor de verwerende partij er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij brengt ze immers pas bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst worden voorgelegd in onderhavige procedure. Het kwam verzoekende partij toe alle nuttige stukken voor te leggen aan de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld stukken voor te leggen of inlichtingen over te maken aan de verwerende partij nu zij bij haar aanvraag en gedurende geruime tijd vanaf deze aanvraag tijd heeft gekregen om alle nuttige gegevens over te maken.

Verzoekende partij wijst er voorts nog op dat zij een dochter heeft met de referentiepersoon doch de Raad stelt vast dat, naast het feit dat verzoekende partij geen dergelijke bewijsstukken heeft voorgelegd aan de verwerende partij zodat deze hiermee geen rekening kon houden, verzoekende partij geenszins aantoonbaar werkelijk een gemeenschappelijk kind te hebben met de referentiepersoon. Zij verlaat zich slechts in beweringen als zou zij een gemeenschappelijk kind hebben met de referentiepersoon maar toont dit op geen enkele concrete wijze aan.

Waar verzoekende partij tenslotte nog wijst op de foto's die zij heeft voorgelegd, slaagt zij er evenmin in afbreuk te doen aan de motieven dat ongedateerde foto's niet aanvaard kunnen worden als bewijs van de duurzame en stabiele relatie aangezien niet kan nagegaan worden wanneer deze werden genomen.

3.9. Verzoekende partij toont geen schending van de motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.11. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekende partij met haar partner (en eventueel het kind van haar partner) een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekende partij immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de

'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoekende partij in België een gezinsleven heeft opgebouwd en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, verhindert op zich niet de voorzetting van het gezinsleven elders of in het land van herkomst. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders dan in België.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de

verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

3.12. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER